

HÚGAINK

Emericus úr bókol
fejjel, kézzel, lábbal.
Latin nyarakra gondol,
minden mást szörnyen átall.

Itt maradt négyszáz éves
szappanhab lepte arca.
Téli csillag ne égess
rozsdát a régi kardra.

Ő bókolt Krisztinának,
legkedvesebb hűgának.
Azt mondta: jó napot,
s jó éjt hozzája ő adott.

Itt láncon jár a víz,
és kagylóban zubog.
Őgrófsága se hisz
többet, mint én tudok.

Krisztina hold-haja,
rozskalász mellei.
Szél fújna, hajlana,
lábunk énekei.

Mit neki a közügyek,
de mert mi halandók vagyunk,
s ő gr. Emericus Thewrewk,
nem hallgathatunk.

Itt fürdőkád, törülköző,
fehér kagyló virít,
lánc csörren, sír a kő
le mosni szennyeit.

Rablánca van, és szép neve,
ha nem is Krisztina.
Hogy közügyekről beszélsz vele,
csupán az a hiba.

Nincsenek reményei,
csak vizet lefetyel,
s nem egészen mindegy neki,
hogy mikor és kivel.

Elvei a közügyek szerint,
kínos egy állapot,
meginogtak megint
avval, hogy hallgatott.

De ő azért még nem halott:
„gloria patri” szól, s nevet,
Feledni kész a tegnapot,
bár tudja jól, hogy nem lehet.